

Arrest

nr. 287 669 van 18 april 2023
in de zaak RvV X / XI

In zake: X
X
in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarig kind
X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. ROBERT
Sint-Quentinstraat 3
1000 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE Xide KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Colombiaanse nationaliteit te zijn, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarig kind X, op 23 november 2022 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 oktober 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en de administratieve dossiers.

Gelet op de beschikking van 24 januari 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 maart 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat J. VAN EDOM *loco* advocaat P. ROBERT en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekende partijen, die verklaren van Colombiaanse nationaliteit te zijn, zijn volgens hun verklaringen België binnengekomen op 3 december 2021 en hebben een verzoek om internationale bescherming ingediend op 10 december 2021.

1.2. Nadat vragenlijsten werden ingevuld en ondertekend, werden de dossiers van verzoekende partijen door de Dienst Vreemdelingenzaken op 16 februari 2022 overgemaakt aan het Commissariaat-generaal

voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS). Op het CGVS werden verzoekende partijen gehoord op 27 september 2022.

1.3. Op 20 oktober 2022 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissingen werden aangetekend verzonden op 21 oktober 2022.

1.3.1. De bestreden beslissing ten aanzien van J. P. R. B. (verzoeker) luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen beschikt u over de Colombiaanse nationaliteit en bent u op (...) 1990 geboren in Bogotá, waar u ook bent opgegroeid. Toen u ongeveer 8 jaar oud was, zou u samen met uw familie naar het stadje Villavicencio (Meta) verhuisd zijn, waar u bent blijven wonen tot aan uw vlucht. Uw vader, een taxichauffeur is in 2001 vermoord. Uw zus is naar België gekomen in het kader van gezinshereniging om te kunnen huwen met haar echtgenoot. Uw moeder is vervolgens in 2018 eveneens in het kader van gezinshereniging naar België gekomen.

Uzelf bent tot het zesde middelbaar naar school gegaan. Hierna zou u zijn beginnen werken, voornamelijk in de bouw en in de landbouw. In 2011 bent u een relatie begonnen met B.(...) L.(...) K.(...) J.(...) (CG: (...) en O.V.nr.: (...)). Jullie hebben samen één zoon, S.(...) (°(...)/2012).

In 2014 zou u in het dorpje Puerto Gaitan zijn bedreigd geweest door een zekere 'el Caponera', een commandant van een paramilitaire groep. Hij zou u hebben aangesproken over de familie bij wie u in het dorp verbleef, en meer bepaald over de dochters van de familie, aangezien hij een oogje had op één van deze dochters. Omdat u hem had duidelijk gemaakt dat er van de kant van de dochters geen interesse was in hem zou hij u, uit frustratie en uit jaloezie omdat u wel een goed contact had met deze familie en hij u ervan verdacht zelf een relatie te hebben met één van de meisjes, met de dood hebben bedreigd. Hij zou u in juni of juli 2014 persoonlijk hebben meegedeeld dat u een militair doelwit was geworden. U zou naar aanleiding van dit dreigement weggetrokken zijn uit het dorp. In 2015 zou u via de media hebben vernomen dat de commandant gearresteerd was. Na dit nieuws zou u besloten hebben om terug te keren naar het dorp Puerto Gaitan. In 2019 zou u samen met uw oom enkele maanden hebben gewerkt in het dorp San José del Guaviare. Jullie dienden hekken op te richten en een huis te bouwen vlakbij een rehabilitatiecentrum voor ex-strijders van het FARC. Na dit werk zou u terug zijn gekeerd naar Villavicencio. In juni 2019 zou u zijn tegengehouden door twee mannen die u eerder samen met de commandant 'el Caponera' had gezien. Ze zouden u hebben ondervraagd over uw werk in San José del Guaviare. Ze zouden u ervan verdacht hebben te hebben gewerkt als informant voor voormalige FARC-leden en dat u informatie aan hen zou hebben doorspeeld in het bijzonder over de paramilitairen, waartoe zij zelf behoorden. U zou dit ten stelligste hebben ontkend. Men zou u met de dood hebben bedreigd. U zou een klacht hebben willen neerleggen naar aanleiding van dit incident, maar omdat u de namen van de twee mannen niet kende, zou het openbaar ministerie uw klacht niet hebben geregistreerd. U zou in de periode die hierop volgde regelmatig verhuisd zijn om niet in het vizier te komen van deze paramilitairen. Bij het begin van de pandemie zou u dezelfde twee paramilitairen door wie u eerder was ondervraagd en met de dood bedreigd, zijn tegengekomen toen u voor uw werk kip aan huis bezorgde. In januari 2021 zou u na uw werk 's avonds met enkele vrienden zijn gaan voetballen. Toen u hierna naar huis reed met de moto zou u onderweg plots twee mannen op een moto hebben gezien die u wilden stoppen. Omdat u zag dat het dezelfde twee mannen waren die u eerder hadden bedreigd, zou u hier niet op ingegaan zijn. De twee zouden u hierop achtervolgd hebben en u van uw moto geduwd hebben waarbij u zwaar ten val kwam. Na uw val zouden ze nog gestopt zijn maar in de veronderstelling dat u om het leven gekomen was, zouden ze u gewoon achtergelaten hebben en zijn verdergereden. Enkele mensen zouden u vervolgens hebben gevonden hebben en ervoor gezorgd hebben dat u met een ziekenwagen, samen met uw vrouw die intussen ook op de hoogte was gesteld, naar het nabij gelegen ziekenhuis kon overgebracht worden. Hier zou u in totaal drie maanden hebben verbleven. U liep schade op aan uw ruggengraat en bent tot op heden verlamd aan uw benen. In april 2021 werd u uit het ziekenhuis ontslagen. In december 2021 zou u samen met uw partner K.(...) J.(...) en jullie zoontje naar België gevlucht zijn, waar jullie op 10 december 2021 een verzoek om internationale bescherming indienden.

Ter staving van dit verzoek legde u uw paspoort voor.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

U bent verlamd vanaf uw middel en verplaatst zich in een rolstoel. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal, en werd er in het kader van uw persoonlijk onderhoud een bijzonder gehoorlokaal voorzien waarin u zich makkelijk met uw rolstoel kon verplaatsen.

U haalde voor het overige geen andere bijzondere procedurele noden aan noch haalde u aan dat uw medische / fysieke beperking uw deelname aan het persoonlijk onderhoud en het uiteenzetten van uw asielmotieven kon belemmeren. Zulks blijkt ook niet uit uw administratief dossier en op geen enkel moment bleek u tijdens het persoonlijk onderhoud omwille van uw fysieke beperking moeilijkheden te ondervinden om uw relaas uit de doeken te doen.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na het gehoor door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent een gegronde vrees voor vervolging, zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken.

Er dient te worden opgemerkt dat de geloofwaardigheid van uw asielmotieven ernstig wordt aangetast door een aantal tegenstrijdige en opmerkelijke verklaringen.

Zo verklaarde u dat u op een gegeven moment tot militair doelwit werd gemaakt door een lokale commandant, een zekere 'el Caponera', omdat u hem niet zou hebben geholpen een relatie aan te gaan met één van de vijf dochters van de familie bij wie u verbleef in Puerto Gaitan. Nochtans zou deze commandant later zelf hebben ingezien dat de betrokken dochters effectief niet in hem geïnteresseerd waren, zoals u hem al eerder had proberen duidelijk te maken. Op de vraag of er na dit inzicht in hoofde van de commandant dan nog wel een probleem voor u was, antwoordde u positief. U werd gevraagd om dit toe te lichten en vooral om uit te leggen waarom u en dan niet de dochters door de commandant werden gevisieerd, want het waren uiteindelijk deze laatsten die hem hadden afgewezen en niet u. Uzelf was enkel ten hoogste de boodschapper. U verklaarde dat de dochters van de streek zelf waren, dit in tegenstelling tot uzelf. Iemand zoals u, die komt en gaat, wordt dus eerder gevisieerd dan mensen die van de streek zelf zijn (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 111-117). Deze uitleg kan niet overtuigen. Het is immers opmerkelijk dat u tot militair doelwit werd gemaakt enkel en alleen omdat u duidelijk maakte dat de dochters van de familie bij wie u verbleef niet geïnteresseerd waren in de commandant om er een relatie mee te beginnen, terwijl deze dochters zelf volledig buiten schot bleven hoewel zij het uiteindelijk ook hadden laten weten niet in hem geïnteresseerd te zijn.

In juni 2019 zou u door twee mannen, die u herkende als paramilitairen die destijds optrokken met 'el Caponera' zijn geïntimideerd. Nadat u uw echtgenote inlichtte over het incident zouden jullie besloten hebben om te verhuizen. In de periode die volgde zouden jullie regelmatig verhuisd zijn. Evenwel blijkt uit uw uitleg dat jullie na enkele verhuizingen terug binnen de stad Villavicencio verhuisden. U werd ermee geconfronteerd dat dit opmerkelijk is gelet op het feit dat jullie net waren weggetrokken uit Villavicencio omdat jullie het risico niet durfden te lopen deze twee mannen opnieuw tegen het lijf te lopen. U antwoordde hierop dat uw werk op de boerderij waar u op dat ogenblik woonde, was afgelopen en dat u voor uw werk terug diende te verhuizen naar Villavicencio. Op de vraag of u dan niet ergens anders werk kon vinden, antwoordde u dat dit niet het geval was. Er was, althans volgens uw verklaringen, nergens anders werk te vinden (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 143-167). Dit is weinig overtuigend.

Dient overigens in dit verband nog te worden opgemerkt dat uw partner K.(...) J.(...) beweerde dat u deze mannen nooit eerder had gezien. Volgens haar zouden deze mannen zich hebben voorgesteld als kompanen van commandant 'el Caponera', terwijl u dus duidelijk verklaarde hen te hebben herkend als de kompanen van 'el Caponera' die hem destijds in Puerto Gaitan vergezelden (zie notities persoonlijk onderhoud vragen 124-129 en zie notities persoonlijk onderhoud 2125409, vragen 67-71 en vraag 99). Bovendien is het opmerkelijk dat uw partner zich niet meer kon herinneren naar waar jullie als eerste waren verhuisd na dit incident. Na enig aandringen liet ze optekenen dat jullie mogelijkerwijze verhuisd waren naar de wijk El Cairo, terwijl u nochtans had verklaard dat jullie eerst naar Comoral waren verhuisd (zie notities persoonlijk onderhoud, vraag 145). Toen zij hier vervolgens op werd gewezen verklaarde ze dat ze het zich echt niet goed meer kon herinneren. Nochtans zou men denken dat een dergelijk ingrijpende verandering als een verhuis ten gevolge van een incident waardoor jullie zich bedreigd voelden, meer heldere herinneringen zou voortbrengen (zie notities persoonlijk onderhoud 2125409, vragen 75-77).

In ditzelfde verband kan eveneens opgemerkt worden dat u niet bepaald een ondergedoken leven leidde nadat u door de twee paramilitairen werd geïntimideerd en, uit veiligheidsoverwegingen, verhuisde. U ging immers nog gewoon verder werken. U verhuisde daarenboven, zoals hierboven reeds werd aangehaald, ook opnieuw een aantal keer binnen de stad Villavicencio en zag er geen graten in u in het openbaar te begeven om met uw vrienden te voetballen. U werd hiermee geconfronteerd. U reageerde dat er net een periode was geweest van lockdowns ten gevolge van de COVID19-pandemie waardoor iedereen voor een lange periode diende thuis te blijven. U voegde er verder nog aan toe dat u uw gezin diende te onderhouden door te gaan werken (zie notities persoonlijk onderhoud, vraag 197). Deze uitleg is weinig overtuigend te noemen indien u daadwerkelijk meende dat u risico liep. Immers, van iemand die zich bedreigd voelt en voor zijn of haar leven riskeert, mag redelijkerwijze verwacht worden dat hij of zij meer voorzorgsmaatregelen zou nemen om te voorkomen opnieuw aan het gevaar te worden blootgesteld. U haalde bijkomend nog aan dat u ook niet meer verwachtte dat men u nog zou zoeken nadat er zo'n lange periode was verstreken sinds juni 2019 (zie notities persoonlijk onderhoud, vraag 197). Waarom u dan telkens naar verschillende plaatsen verhuisde, kan ook niet worden begrepen.

U verklaarde eveneens in ditzelfde verband een klacht te hebben willen indienen tegen deze twee paramilitairen, maar het openbaar ministerie zou uw klacht niet hebben willen noteren omdat u de namen van deze twee mannen niet kende. Dit is weinig geloofwaardig temeer daar u wel degelijk kon zeggen wie de mannen waren, u kon hen beschrijven – toen u later door hen van uw moto zou zijn geduwd herkende u hen immers (zie infra) - én meer bepaald kon u informatie geven over hun link met de bekende paramilitaire commandant die eerder gearresteerd werd en wat uitgebreid in de media aan bod was gekomen. U werd hiermee geconfronteerd. U verklaarde enkel dat men in Colombia wel vaker één en ander toegedekt wil houden omdat politie, leger en paramilitairen onder één hoedje spelen en hiermee samenhangend dat er in Colombia veel corruptie is (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 199- 201). Deze uitleg kan opnieuw niet overtuigen. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u zich hier klaarblijkelijk erg gemakkelijk mee verzoende. Het enige wat u in dit verband liet optekenen, was dat u 'slecht' reageerde toen men u duidelijk maakte dat men u niet wilde helpen omdat het u fout leek dat ze niet over uw gezondheid waakten (zie notities persoonlijk onderhoud, vraag 210). Verdere stappen om alsnog ergens gehoor te vinden, zette u blijkbaar niet. Dit is toch wel opmerkelijk, gezien u net bedreigd was door enkele kompanen van een paramilitaire commandant die u destijds tot militair doelwit had bestempeld. Indien uw relaas de waarheid betreft en u daadwerkelijk meende dat uw leven in gevaar was, kan toch verwacht worden dat u zich niet makkelijk zou hebben laten afschepen. Juist gezien uw weinig daadkrachtig optreden en nalatigheid alsnog ergens gehoor te vinden voor uw klacht en bescherming te krijgen, betreft uw stelling dat men omwille van de corruptie dan wel het feit dat ze onder één hoedje samenspannen een blote bewering en pure veronderstelling van uw kant die niet zonder meer kan worden aangenomen. Kan hier bovendien nog de vraag worden gesteld waarom u dan überhaupt een poging zou ondernomen hebben om klacht in te dienen indien u 'weet' dat er corruptie heerst en ze vaak samenspannen.

Aangaande het probleem dat u meemaakt in januari 2021 bleken uw verklaringen bovendien ook niet éénsluidende. Zo verklaarde u aanvankelijk dat u niet gestopt bent toen u zag hoe de twee mannen op de moto u hiertoe aanmaanden omdat u deze mannen niet kende (zie notities persoonlijk onderhoud, vraag 71). Later, tijdens ditzelfde onderhoud, verklaarde u dan weer expliciet dat u niet gestopt was voor deze twee mannen omdat u hen herkende als de twee mannen die u eerder hadden geïntimideerd (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 171 en 172). Het is opmerkelijk dat u zich over dit cruciaal punt tegensprekt aangezien het aan de kern van uw asielrelaas raakt. Het is immers na dit incident dat u besloot het land te ontvluchten.

In verband met dit incident is het bovendien erg opmerkelijk dat hier klaarblijkelijk op geen enkele manier politie bij aan te pas is gekomen. U werd kort na het incident naar het ziekenhuis gebracht waar er weliswaar medische vaststellingen werden gedaan maar geen enkele politionele vaststelling. Uzelf zou later ook op geen enkele manier getracht hebben aangifte te doen van het incident dat u was overkomen. Nochtans was u met opzet ten val gebracht waarbij u zwaar gewond bent geraakt, waardoor u tot op heden gedeeltelijk verlamd bent geraakt. U had althans volgens uw laatste versie van de feiten gezien door wie u ten val was gebracht, meer bepaald de twee paramilitairen kompanen van 'el Caponera', die u in juni 2019 reeds hadden geïntimideerd. Het is dan ook totaal onbegrijpelijk dat u geen enkele poging heeft ondernomen om één en ander aan te geven bij de politie. U verwees naar uw negatieve ervaring in juni 2019 – toen ze uw klacht niet wilden noteren (zie supra) – om uw nalatigheid stappen te zetten na de gebeurtenis van januari 2021 te rechtvaardigen (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 205-209). Deze uitleg kan niet overtuigen. Immers, er was nu sprake van een ernstige escalatie van uw probleem. Er was nu niet enkel slechts sprake van intimidatie of bedreigingen, maar men was nu effectief overgegaan tot geweld waarbij u bijna om het leven was gekomen. Dat u in die omstandigheden dan niet heeft getracht om alsnog aangifte te doen van hetgeen u was overkomen,

en dit ondanks uw eerdere negatieve ervaring, is onbegrijpelijk. Dat u desnoods niet heeft getracht om bij een andere politie-instantie of bij een hogere politie-instantie verhaal te bekomen, is evenzeer onbegrijpelijk.

Voorts dient te worden opgemerkt dat u zich op geen enkele manier heeft geïnformeerd over uw problemen in Colombia sinds u het land bent ontvlucht. U lichtte toe dat u zich, sinds u het land heeft verlaten, terug veilig voelt. Nochtans mag van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze verwacht worden dat hij of zij zich informeert naar de actuele stand van zaken teneinde een correcte inschatting te kunnen doen van het vervolgingsrisico in geval van een terugkeer. Dat u zich klaarblijkelijk geen enkele moeite heeft getroost om u te informeren omtrent de evolutie van uw problemen die raken aan de kern van uw relaas, ondermijnt dan ook eens te meer uw algemene geloofwaardigheid (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 211-212).

Omwille van bovenstaande redenen wordt geen geloof gehecht aan uw verklaringen.

U legt bovendien ook geen enkel tastbaar en overtuigend begin van bewijs voor die uw verklaringen aangaande de problemen die u zou gekend hebben, kunnen ondersteunen. Dat u verlamd bent aan uw benen staat niet ter discussie, doch dat dit het gevolg zou zijn de feiten zoals door u verklaard, toont u op geen enkele manier aan.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitik die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd onder Uribe en Santos een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC-EP en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC-EP geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg gehad. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord.

Op 7 februari 2017 gingen de vredesonderhandelingen tussen de Colombiaanse overheid en de tweede grootste rebellengroepering, het ELN, van start. Het intern gewapend conflict met het ELN bleef onder de huidige president Duque evenwel voortduren. Confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebellengroeperingen vinden nog steeds plaats in diverse regio's van Colombia. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC-EP toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn. Sinds 2020 is er een toename in de versnippering van gewapende groeperingen en georganiseerde misdaadgroepen. Hierdoor komt het vaker tot conflicten tussen deze verschillende groepen die meer territoriale controle over strategische gebieden willen.

Zowel uit de UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia" van september 2015, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/560011fc4.html> als uit de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 2 augustus 2021, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie.pdf blijkt echter duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van een gewapend conflict tussen de rebellengroeperingen, de NIAG's (new illegal armed groups) en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het **platteland** in Norte de Santander, Arauca, Nariño, Cauca, Valle del Cauca, Chocó, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade tengevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, bloedbaden (–massacres) en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van

de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt bovendien voor een groot aantal intern ontheemden.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de gewapende groeperingen momenteel aanwezig zijn in 273 gemeentes op een totaal van 1.123 Colombiaanse gemeentes. Er is een toename van zowel territoriale als sociale controle van de niet-statelijke gewapende groeperingen over bepaalde gebieden hetgeen het directe gevolg is van een afwezigheid van de staat in deze delen van het land. Echter, uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenzeer dat de toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld, in de vorm van bloedbaden ('massacres'), moorden en aanvallen op sociale leiders en mensenrechtenactivisten, voornamelijk doelgericht is hetgeen geen uitstaans heeft met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

In de overige regio's en in de (groot)steden van Colombia is er geen sprake van een gewapend conflict en wordt het geweld gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing.

Te benadrukken valt dat het geweld in de steden slechts in geringe en indirecte mate gelieerd is aan het gewapend conflict in de bovenvermelde departementen. Bij de moorden die in de steden worden gepleegd worden veelal burgers met een specifiek profiel gevisieerd, zoals bijvoorbeeld vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten. Dit geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met art. 48/4, §2, c) Vw. en houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Het gemeenrechtelijk crimineel geweld in de Colombiaanse grootsteden, waaronder ontvoeringen, drugshandel en afpersingen, kadert evenmin binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Het door u voorgelegde document is niet van aard om bovenstaande vaststellingen in positieve zin te wijzigen. Dit document bevestigt enkel uw persoonsgegevens dewelke hier niet ter discussie staan maar heeft geen enkel uitstaans met uw asielmotieven.

Volledigheidshalve kan nog worden opgemerkt dat ook in hoofde van uw partner door de Commissaris-generaal werd beslist tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.3.2. De bestreden beslissing ten aanzien van K. J. B. L. (verzoekster) luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen beschikt u over de Colombiaanse nationaliteit en bent u op (...) 1993 geboren in Villavicencio (Meta), waar u bent opgegroeid en waar u overwegend altijd heeft gewoond. U heeft na uw middelbare studies nog 5 semesters gestudeerd aan de universiteit in de richting 'sociale communicatie'. U heeft ook nog een technische opleiding secretariaat gevolgd. U heeft in Colombia enkel in het kader van een stage gedurende drie à vier maanden gewerkt. In 2011 bent u een relatie begonnen met R.(...) B.(...) J.(...) P.(...) (CG: (...) en O.V.nr.: (...)).

U baseert zich in het kader van uw verzoek om internationale bescherming volledig op het relaas zoals aangehaald door uw partner. U bevestigde geen andere, eigen problemen te hebben gekend in Colombia (zie notities persoonlijk onderhoud, vraag 4). Ook uw partner bevestigde dat u in Colombia geen eigen persoonlijke problemen kende (zie notities persoonlijk onderhoud partner, vragen 77 en 78). Bijgevolg kan in casu, wat de problemen die jullie in Colombia zouden hebben gekend, worden verwezen naar het feitenrelaas zoals door uw partner uiteengezet. Dit luidt als volgt :

"(...)"

U legde zelf ter staving van uw verzoek om internationale bescherming nog uw identiteitskaart, uw paspoort en het paspoort van jullie kind voor.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Zoals reeds opgemerkt baseert u zich in het kader van uw verzoek integraal op dezelfde motieven als deze aangehaald door uw partner én u bevestigde uitdrukkelijk geen andere eigen problemen te hebben gekend. Dient hier allereerst te worden opgemerkt dat de Commissaris-generaal in hoofde van uw partner heeft geoordeeld dat hij niet heeft weten te overtuigen van het bestaan van een nood aan internationale bescherming. Aangezien u zich volledig steunt op dezelfde motieven als deze aangehaald door uw partner kan bijgevolg ook in uw hoofde niet worden besloten tot het bestaan van een nood aan internationale bescherming én kan in casu, wat de aangehaalde problemen betreft, volstaan met een verwijzing naar de uitgebreide motivering zoals weergegeven in de beslissing genomen in hoofde van uw partner.

Deze motivering luidt als volgt :

“(…)”

Ook de door uzelf voorgelegde documenten vermogen voorgaande vaststellingen niet om te vormen. De voorgelegde paspoorten van uzelf en uw zoontje en uw identiteitskaart betreffen overigens enkel uw persoonsgegevens en deze van uw zoontje die in voorgaande niet worden betwist. Deze elementen hebben immers geen uitstaans met uw asielerzoek.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de rechtspleging

De commissaris-generaal heeft middels zijn nota met opmerkingen van 14 december 2022 de Raad verzocht om de voorliggende zaak te behandelen via een louter schriftelijke procedure.

Artikel 39/73-2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), ingevoegd bij de wet van 30 juli 2021 en in werking getreden op 10 december 2021, voorziet dat de louter schriftelijke procedure voortaan ook kan op verzoek van één van de partijen. Dit artikel luidt als volgt:

“§ 1.

Elke partij kan de Raad verzoeken om gebruik te maken van een louter schriftelijke procedure in, naar gelang van het geval, het verzoekschrift, de nota met opmerkingen, de kennisgeving dat zij geen syntheseseminarie wenst neer te leggen of de syntheseseminarie.

Bij toepassing van het eerste lid vermeldt het opschrift van het procedurestuk ook "verzoek tot behandeling via een louter schriftelijke procedure".

§ 2.

De griffie stelt de tegenpartij onverwijld op de hoogte van het verzoek tot behandeling via een louter schriftelijke procedure op het zelfde ogenblik dat zij, al naar gelang het geval, een kopie overmaakt van het verzoekschrift, van de nota met opmerkingen, van de kennisgeving dat de verzoekende partij geen syntheseseminarie zal neerleggen of van de syntheseseminarie. Indien de tegenpartij binnen de vijftien dagen na de verzending door de griffie geen bezwaar maakt tegen het verzoek tot behandeling via een louter schriftelijke procedure, wordt zij geacht hiermee in te stemmen. In dat geval onderzoekt de kamervoorzitter of de door hem aangewezen rechter het beroep bij voorrang en doet hij uitspraak op grond van het administratieve dossier en de procedurestukken, tenzij hij het nodig acht de mondelinge opmerkingen van de partijen te horen, in welk geval artikel 39/74 wordt toegepast.

§ 3.

Wanneer de kamervoorzitter of de door hem aangewezen rechter instemt met het verzoek tot het gebruik van een louter schriftelijke procedure, stelt hij de partijen hiervan in kennis en stelt hij, bij beschikking, de datum vast waarop de debatten worden gesloten. Deze datum ligt minstens acht dagen na de datum van verzending van de beschikking. Partijen kunnen tot op de dag van het sluiten van de debatten een pleitnota indienen.

Indien er een pleitnota wordt ingediend, brengt de griffie deze onverwijld ter kennis aan de tegenpartij. In dit geval wordt het arrest niet eerder gewezen dan acht dagen na de sluiting van de debatten.”

Verzoekende partijen hebben in de voorliggende zaak de Raad echter op 22 december 2022 gemeld zich te verzetten tegen de behandeling van hun dossiers via een louter schriftelijke procedure.

Gelet op het bezwaar van verzoekende partijen wordt dan ook geen toepassing gemaakt van de procedure voorzien in artikel 39/73-2 van de Vreemdelingenwet.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Verzoekschrift

In een enig middel beroepen verzoekende partijen zich op de schending van de artikelen 48/3 en 62, § 2 van de Vreemdelingenwet en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM).

Verzoekende partijen betwisten de motieven van de bestreden beslissingen en besluiten dat hun vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoekende partijen vragen in hoofdorde om hen als vluchteling te erkennen, minstens hen de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen.

3.2. Stukken

Verzoekende partijen voegen bij hun verzoekschrift nog volgende stavingstukken:

- het paspoort van S. R. B. (stuk 4);
- een *outprint* van Google Maps met de afstand tussen Charras en San José Del Guaviare (stuk 5);
- het artikel “*Los excombatientes en Charras (Guaviare) resisten con educación*” van El Espectador (stuk 6);
- een uittreksel uit het rapport Amnesty International “‘*Leave us in peace*’ targeting civilians in Colombia’s internal armed conflict” van 2008 (stuk 7);
- Immigration and Refugee Board of Canada, “*Responses to Information Requests. Colombia : What it means to be a “military objective” (objetivo militar), including who executes these threats and methods of issuing them; whether there is an internal flight alternative for someone who has been issued a threat; state response*” van 1 juni 2020 (stuk 8);
- Immigration and Refugee Board of Canada, “*Responses to Information Requests. Colombia : State protection programs for victims and witnesses of crimes ; requirements to access the programs ; statistics on the number of applications for relocation that are granted and refused ; duration and effectiveness of these programs*” (stuk 9).

Met zijn nota met opmerkingen van 14 december 2022 (rechtsplegingsdossier, stuk 4) maakt de commissaris-generaal nog volgende bijkomende stukken over en vermeldt hij ervan de weblinken:

- COI Focus “*Colombia. Beschermingsmogelijkheden door de overheid*” van 16 februari 2021;
- UNHCR “*Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia*” van september 2015;
- COI Focus “*Colombia: veiligheidssituatie*” van 22 september 2022.

3.3. Beoordeling

3.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier.

Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

3.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door de verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waarover geen twijfel bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

*“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;
b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;
c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;
d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

3.3.3. Motieven van de bestreden beslissingen

3.3.3.1. In de bestreden beslissingen worden verzoekende partijen de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd om volgende redenen:

(i) het is niet aannemelijk dat verzoeker tot militair doelwit werd gemaakt enkel en alleen omdat hij duidelijk maakte dat de dochters van de familie bij wie hij verbleef niet geïnteresseerd waren in 'el

Caponera' om er een relatie mee te beginnen, terwijl deze dochters zelf volledig buiten schot bleven en dit hoewel zij uiteindelijk ook hadden laten weten dat zij niet in hem geïnteresseerd waren;

(ii) met betrekking tot de beweerde vervolging in juni 2019, waarbij verzoeker door twee mannen – paramilitairen die destijds optrokken met 'el Caponera' – werd geïntimideerd kan worden opgemerkt dat (a) verzoekende partijen verklaren dat zij hierop volgend regelmatig zijn verhuisd, doch uit hun uitleg blijkt evenwel dat zij na enkele verhuizingen terug binnen de stad Villavicencio verhuisden; verzoekers betoog dat hij nergens anders werk kon vinden is niet aannemelijk, (b) verzoekende partijen inconsistente verklaringen afleggen over het feit of verzoeker de twee mannen die betrokken waren bij het incident in juni eerder had gezien, (c) verzoekster niet meer weet naar waarheen zij als eerste verhuisden na dit incident in juni 2019, (d) uit de verklaringen van verzoekende partijen blijkt dat verzoeker niet bepaald een ondergedoken leven leidde nadat hij door de twee paramilitairen werd geïntimideerd en, uit veiligheidsoverwegingen, verhuisde; verzoekers verklaring dat hij niet meer verwachtte dat ze hem nog zouden zoeken, staat haaks op het feit dat hij naar verschillende plaatsen verhuisde uit voorzorgsmaatregel, (e) het niet aannemelijk is dat het openbaar ministerie geen klacht zou hebben willen noteren omdat verzoeker de namen niet zou hebben gekend van de twee paramilitairen, aangezien hij wel degelijk kon zeggen wie de mannen waren, hen kon beschrijven en informatie kon geven met een bekende paramilitaire commandant die eerder werd gearresteerd; verder dient vastgesteld dat verzoeker zich hier erg makkelijk mee verzoende;

(vi) aangaande het probleem dat verzoeker meemaakte in januari 2021 kan worden opgemerkt dat (a) verzoeker inconsistente verklaringen aflegt met betrekking tot de vraag of hij de twee mannen die hierbij betrokken waren al dan niet kende, (b) het opmerkelijk is dat de politie hierbij op geen enkele manier aan te pas is gekomen en verzoeker ook later op geen enkel ogenblik heeft getracht om een aangifte te doen van het incident;

(vii) verzoeker heeft zich op geen enkele manier geïnformeerd over zijn problemen in Colombia sinds hij het land is ontvlucht, hetgeen zijn algemene geloofwaardigheid ondermijnt;

(viii) verzoekende partijen leggen geen enkel tastbaar en overtuigend begin van bewijs voor dat hun verklaringen aangaande de problemen die zij zouden hebben gekend, kunnen ondersteunen;

(ix) dat verzoeker verlamd is aan zijn benen staat niet ter discussie, doch dat dit het gevolg zou zijn van de feiten zoals hij ze heeft verklaard, toont hij op geen enkele manier aan;

(x) er bestaat voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet;

(xi) de documenten die verzoekende partijen voorleggen zijn niet van aard dat ze de appreciatie van hun verzoek om internationale bescherming kunnen ombuigen.

Al deze motieven worden omstandig toegelicht in de bestreden beslissingen.

3.3.3.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissingen op eenvoudige wijze in de beslissingen kunnen worden gelezen zodat verzoekende partijen er kennis van hebben kunnen nemen en hebben kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissingen aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoekende partijen maken niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hen niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissingen kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt. Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissingen op motieven moeten steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissingen in aanmerking kunnen worden genomen. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

3.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

3.3.4.1. Verzoekende partijen verklaren dat verzoeker in 2014 met de dood bedreigd werd door 'el Caponera' nadat hij aan de commandant liet weten dat de meisjes van de familie waarbij hij tijdelijk verbleef geen interesse hadden in de commandant (administratief dossier, CGVS *d.d.* 27 september 2022 verzoeker (hierna: CGVS M), vragen 71, 90-117; CGVS *d.d.* 27 september 2022 verzoekster (hierna: CGVS V), vragen 46-56). In juni 2019 werd verzoeker volgens hun verklaringen vervolgens geïntimideerd door twee personen die hem ervan beschuldigden informant te zijn voor de FARC.

Verzoeker herkende deze mannen als paramilitairen uit de omgeving van de commandant en ten gevolge van dit incident zouden verzoekende partijen verschillende malen zijn verhuisd (administratief dossier, CGVS M, vragen 71, 119-146; CGVS V, vragen 57-99). In januari 2021 zou verzoeker opnieuw geconfronteerd zijn met twee mannen die hem van zijn motor sleurden waardoor hij in een rolstoel zou zijn beland (administratief dossier, CGVS M, vragen 71, 168-194; CGVS V, vragen 100-119). Verzoekende partijen stellen bij een terugkeer naar Colombia te vrezen voor hun leven omwille van deze bedreigingen en incidenten met paramilitairen.

3.3.4.2. Na lezing van de administratieve dossiers besluit de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, dat verzoekende partijen geen geloofwaardige elementen aanbrengen waaruit kan blijken dat zij hun land van herkomst zijn ontvlucht of dat zij er niet zouden kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

3.3.4.2.1. Vooreerst merkt de commissaris-generaal op goede gronden op als volgt:

“Zo verklaarde u dat u op een gegeven moment tot militair doelwit werd gemaakt door een lokale commandant, een zekere ‘el Caponera’, omdat u hem niet zou hebben geholpen een relatie aan te gaan met één van de vijf dochters van de familie bij wie u verbleef in Puerto Gaitan. Nochtans zou deze commandant later zelf hebben ingezien dat de betrokken dochters effectief niet in hem geïnteresseerd waren, zoals u hem al eerder had proberen duidelijk te maken. Op de vraag of er na dit inzicht in hoofde van de commandant dan nog wel een probleem voor u was, antwoordde u positief. U werd gevraagd om dit toe te lichten en vooral om uit te leggen waarom u en dan niet de dochters door de commandant werden gevisieerd, want het waren uiteindelijk deze laatsten die hem hadden afgewezen en niet u. Uzelf was enkel ten hoogste de boodschapper. U verklaarde dat de dochters van de streek zelf waren, dit in tegenstelling tot uzelf. Iemand zoals u, die komt en gaat, wordt dus eerder gevisieerd dan mensen die van de streek zelf zijn (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 111-117). Deze uitleg kan niet overtuigen. Het is immers opmerkelijk dat u tot militair doelwit werd gemaakt enkel en alleen omdat u duidelijk maakte dat de dochters van de familie bij wie u verbleef niet geïnteresseerd waren in de commandant om er een relatie mee te beginnen, terwijl deze dochters zelf volledig buiten schot bleven hoewel zij het uiteindelijk ook hadden laten weten niet in hem geïnteresseerd te zijn.”

Verzoekende partijen merken in het verzoekschrift op dat deze manier van werken een bekende *tool* is van paramilitairen om aan hun trekken te komen en citeren hiertoe uit het rapport Amnesty International *“Leave us in peace’ targeting civilians in Colombia’s internal armed conflict”* van 2008 (verzoekschrift, stuk 7) en verwijzen naar de COI Focus van 27 september 2022. Verzoekende partijen menen dat het dan ook perfect geloofwaardig is dat een paramilitair een burger zou bedreigen om wraak op hem te nemen en opperen dat verzoeker *in casu* heeft verduidelijkt dat ‘el Caponera’ jaloers op hem was omdat hij bij een familie met meisjes verbleef waar de paramilitair interesse in had.

De Raad wijst erop dat in de bestreden beslissingen op zich niet wordt geoordeeld dat het volstrekt onaannemelijk is dat een commandant een relatie wilde beginnen met een van de dochters van het gezin waar verzoeker toen verbleef, doch wel dat het niet aannemelijk is dat verzoeker tot een militair doelwit werd gemaakt toen de dochters weigerden om met de commandant een relatie aan te gaan en de dochters en het gezin geen persoonlijke problemen met de commandant kenden als gevolg hiervan. Het louter verwijzen naar informatie die stelt dat het een bekende manier van werken is van paramilitairen om wraak te nemen op burgers, doet hieraan geen afbreuk. Overigens dient er in dit verband op gewezen dat het louter verwijzen naar algemene informatie die geen betrekking heeft op hun persoon, niet volstaat om aan te nemen dat verzoekende partijen bij een terugkeer naar hun land van herkomst daadwerkelijk dreigen te worden gevisieerd of vervolgd. Verzoekende partijen dienen de aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aan te tonen en blijven hiertoe in gebreke.

Verzoekende partijen menen te dezen in het verzoekschrift dat zij geen uitsluitel kunnen geven over de acties en het denkpatroon van een andere persoon, met name de commandant, en bijgevolg onmogelijk kunnen duiden waarom de meisjes volledig buiten schot bleven. Verzoekende partijen wijzen in dit verband nog op het gegeven dat verzoeker gezien werd als een buitenstaander in tegenstelling tot het gezin zelf. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen met dit betoog in wezen volharden in eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen en het minimaliseren en tegenspreken van de in de bestreden beslissingen gedane vaststellingen, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee zij niet vermogen afbreuk te doen aan voormelde pertinente motieven. Bovendien dient te worden opgemerkt dat uit de landeninformatie die verzoekende partijen citeren in het verzoekschrift, valt op te maken dat er vaak een vrees is dat paramilitairen druk zetten op de

gemeenschap, hetgeen klemmt met verzoekers bewering als zou hij gevisieerd zijn omdat hij net geen deel uitmaakte van de gemeenschap.

3.3.4.2.2. Verzoekende partijen verklaren voorts dat verzoeker in juni 2019 door twee mannen opnieuw werd geïntimideerd.

In de bestreden beslissingen wordt in dit verband vooreerst pertinent vastgesteld dat hoewel verzoekende partijen aangeven dat zij na dit incident regelmatig zijn verhuisd, uit hun verklaringen blijkt dat zij na enkele verhuizingen opnieuw naar binnen de stad Villavicencio verhuisden (administratief dossier, CGVS M, vragen 143-155). Gevraagd waarom zij opnieuw naar Villavicencio verhuisden ondanks hun vrees om daar opnieuw dezelfde twee mannen tegen het lijf te lopen, antwoorden verzoekende partijen dat verzoeker voor zijn werk terug diende te verhuizen naar de stad en ontkennen zij dat verzoeker enig ander werk kon vinden (administratief dossier, CGVS M, vragen 158-160). Door in het verzoekschrift te benadrukken dat zij maar één inkomen hadden, te benadrukken dat zij als voorzorgsmaatregel regelmatig van huis wisselden en te hekelen dat het CGVS geen objectieve bron hanteert om de verklaringen van verzoeker aangaande werkaanbiedingen als ongeloofwaardig te bestempelen, slagen verzoekende partijen er niet in te overtuigen. Er dient immers te worden vastgesteld dat verzoeker doorheen zijn verklaringen laat blijken dat hij doorheen de jaren op verschillende locaties werk heeft kunnen vinden (administratief dossier, CGVS M, vragen 142, 148, 151). Voorts blijkt uit verzoeksters verklaringen niet dat zij zich in de onmogelijkheid bevond om werk te vinden nadat zij haar studies secretariaat had afgerond, doch vond zij dat zij slecht werd betaald (administratief dossier, CGVS V, vraag 25). Dat verzoekende partijen enkel in hun levensonderhoud konden voorzien doordat verzoeker opnieuw in Villavicencio zou gaan werken (en wonen), is dan ook niet aannemelijk. De vaststelling dat zij terugkeerden naar de regio waar zij vreesden opnieuw geconfronteerd te worden met vervolging vanwege twee paramilitairen, doet dan ook wel degelijk afbreuk aan de geloofwaardigheid, minstens de ernst, van hun voorgehouden vrees voor vervolging.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekster, in tegenstelling tot verzoeker (administratief dossier, CGVS M, vragen 124-129), verklaart dat verzoeker de mannen die betrokken waren bij dit incident nooit eerder had gezien (administratief dossier, CGVS V, vragen 66-69 en 99). In het verzoekschrift voeren verzoekende partijen aan dat de commissaris-generaal hiermee een inconsistentie probeert te halen uit “voorgesteld als” en “herkend als”, terwijl de kern van hun relaas wel degelijk gelijklopend is, met name dat deze personen die verzoeker bedreigden paramilitairen waren. De Raad stelt evenwel, na lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud, vast dat verzoekster wel degelijk uitdrukkelijk verklaart dat haar man de mannen nooit eerder had gezien. Verzoekster verduidelijkt in dit verband tijdens haar persoonlijk onderhoud dat verzoeker enkel ‘el Caponera’ had gezien en dat dit zijn kameraden waren en zich als dusdanig hadden voorgesteld (administratief dossier, CGVS V, vragen 66-69), daar waar verzoeker onmiskenbaar aangeeft dat hij de mannen herkende als paramilitairen uit de omgeving van de commandant en dewelke hij reeds in 2014 had gezien (administratief dossier, CGVS M, vragen 124-129). Dat verzoekende partijen onderling inconsistente verklaringen afleggen over een aspect dat raakt aan de kern van hun vluchtrelaas ondermijnt wel degelijk de geloofwaardigheid van hun verklaringen.

De commissaris-generaal vervolgt pertinent:

“(…)

Bovendien is het opmerkelijk dat uw partner zich niet meer kon herinneren naar waar jullie als eerste waren verhuisd na dit incident. Na enig aandringen liet ze optekenen dat jullie mogelijkerwijze verhuisd waren naar de wijk El Cairo, terwijl u nochtans had verklaard dat jullie eerst naar Comoral waren verhuisd (zie notities persoonlijk onderhoud, vraag 145). Toen zij hier vervolgens op werd gewezen verklaarde ze dat ze het zich echt niet goed meer kon herinneren. Nochtans zou men denken dat een dergelijk ingrijpende verandering als een verhuis ten gevolge van een incident waardoor jullie zich bedreigd voelden, meer heldere herinneringen zou voortbrengen (zie notities persoonlijk onderhoud 2125409, vragen 75-77).”

Verzoekende partijen menen dat dit ene element dat verzoekster is vergeten onmogelijk tot een weigeringsbeslissing kan leiden. De Raad onderlijnt in dit verband dat rekening moet worden gehouden met het geheel van de motivering en niet met de diverse onderdelen van de motivering op zich, aangezien één onderdeel misschien niet voldoende draagkrachtig is om de beslissingen te dragen, maar dit wel is in samenhang met de overige motieven, zoals *in casu* het geval is.

Daarnaast wordt in de bestreden beslissingen terecht opgemerkt:

“In ditzelfde verband kan eveneens opgemerkt worden dat u niet bepaald een ondergedoken leven leidde nadat u door de twee paramilitairen werd geïntimideerd en, uit veiligheidsoverwegingen,

verhuisde. U ging immers nog gewoon verder werken. U verhuisde daarenboven, zoals hierboven reeds werd aangehaald, ook opnieuw een aantal keer binnen de stad Villavicencio en zag er geen graten in u in het openbaar te begeven om met uw vrienden te voetballen. U werd hiermee geconfronteerd. U reageerde dat er net een periode was geweest van lockdowns ten gevolge van de COVID19-pandemie waardoor iedereen voor een lange periode diende thuis te blijven. U voegde er verder nog aan toe dat u uw gezin diende te onderhouden door te gaan werken (zie notities persoonlijk onderhoud, vraag 197). Deze uitleg is weinig overtuigend te noemen indien u daadwerkelijk meende dat u risico liep. Immers, van iemand die zich bedreigd voelt en voor zijn of haar leven riskeert, mag redelijkerwijze verwacht worden dat hij of zij meer voorzorgsmaatregelen zou nemen om te voorkomen opnieuw aan het gevaar te worden blootgesteld. U haalde bijkomend nog aan dat u ook niet meer verwachtte dat men u nog zou zoeken nadat er zo'n lange periode was verstreken sinds juni 2019 (zie notities persoonlijk onderhoud, vraag 197). Waarom u dan telkens naar verschillende plaatsen verhuisde, kan ook niet worden begrepen."

In zoverre verzoekende partijen in het verzoekschrift te dezen beargumenteren dat het CGVS de situatie van alle verzoekers om internationale bescherming veralgemeent en zij een eensgezind gedrag verwacht van alle personen die op de vlucht slaan, dient erop gewezen dat ieder dossier individueel wordt behandeld. In casu dient vastgesteld dat de commissaris-generaal zich bij de beoordeling van de nood aan internationale bescherming van verzoekende partijen heeft gebaseerd op hun eigen verklaringen. Het loutere feit dat de verklaringen van verzoekende partijen onaannemelijk, niet-doorleefd en/of ongeloofwaardig worden bevonden, betekent niet dat de commissaris-generaal één of ander verwachtingspatroon zou vooropstellen waaraan verzoekende partijen zouden moeten voldoen teneinde hun vluchtrelaas aannemelijk te maken. Indien het vluchtrelaas van verzoekende partijen afwijkt van hetgeen redelijkerwijze in een bepaalde situatie kan worden verwacht, dienen verzoekende partijen echter wel in concreto uiteen te zetten waarom in hun persoonlijk geval hun situatie anders is dan hetgeen normalerwijze kan worden verwacht. De ongeloofwaardigheid van een vluchtrelaas kan immers ook blijken uit onaannemelijke, vage of niet-doorleefde verklaringen.

Verzoekende partijen voeren in het verzoekschrift voorts aan dat niet meer naar buiten komen niet verzoekenbaar was met hun behoeftes, dat verzoeker meer dan anderhalf jaar na de bedreigingen is gaan voetballen met zijn vrienden en op dat ogenblik hoopte dat hij relatief veilig was en ze hekelen dat de commissaris-generaal hun genomen voorzorgsmaatregelen als onvoldoende beschouwt. Met dit betoog volharden verzoekende partijen wederom in hun eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen en spreken zij de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal tegen, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee zij niet vermogen voormelde pertinente motivering in een ander daglicht te plaatsen.

Met betrekking tot de klacht die verzoekende partijen zou hebben pogen in te dienen bij het openbaar ministerie na het vermeende incident met twee paramilitairen in juni 2019, wordt in de bestreden beslissingen op goede gronden overwogen:

"U verklaarde eveneens in ditzelfde verband een klacht te hebben willen indienen tegen deze twee paramilitairen, maar het openbaar ministerie zou uw klacht niet hebben willen noteren omdat u de namen van deze twee mannen niet kende. Dit is weinig geloofwaardig temeer daar u wel degelijk kon zeggen wie de mannen waren, u kon hen beschrijven – toen u later door hen van uw moto zou zijn geduwd herkende u hen immers (zie infra) - én meer bepaald kon u informatie geven over hun link met de bekende paramilitaire commandant die eerder gearresteerd werd en wat uitgebreid in de media aan bod was gekomen. U werd hiermee geconfronteerd. U verklaarde enkel dat men in Colombia wel vaker één en ander toegedekt wil houden omdat politie, leger en paramilitairen onder één hoedje spelen en hiermee samenhangend dat er in Colombia veel corruptie is (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 199- 201). Deze uitleg kan opnieuw niet overtuigen. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u zich hier klaarblijkelijk erg gemakkelijk mee verzoende. Het enige wat u in dit verband liet optekenen, was dat u 'slecht' reageerde toen men u duidelijk maakte dat men u niet wilde helpen omdat het u fout leek dat ze niet over uw gezondheid waakten (zie notities persoonlijk onderhoud, vraag 210). Verdere stappen om alsnog ergens gehoor te vinden, zette u blijkbaar niet. Dit is toch wel opmerkelijk, gezien u net bedreigd was door enkele kompanen van een paramilitaire commandant die u destijds tot militair doelwit had bestempeld. Indien uw relaas de waarheid betreft en u daadwerkelijk meende dat uw leven in gevaar was, kan toch verwacht worden dat u zich niet makkelijk zou hebben laten afschepen.

(...)

Kan hier bovendien nog de vraag worden gesteld waarom u dan überhaupt een poging zou ondernomen hebben om klacht in te dienen indien u 'weet' dat er corruptie heerst en ze vaak samenspannen."

Verzoekende partijen merken in het verzoekschrift op dat uit de UNHCR "Eligibility Guidelines" van 2015 blijkt dat de capaciteit van de politie om burgers te beschermen die bedreigd worden erg gelimiteerd en zelfs onbestaande is. Onder verwijzing naar het rapport Immigration and Refugee Board of Canada,

“Responses to Information Requests. Colombia : What it means to be a “military objective” (objetivo militar), including who executes these threats and methods of issuing them; whether there is an internal flight alternative for someone who has been issued a threat; state response” van 1 juni 2020 (verzoekschrift, stuk 8) en Immigration and Refugee Board of Canada, “Responses to Information Requests. Colombia : State protection programs for victims and witnesses of crimes ; requirements to access the programs ; statistics on the number of applications for relocation that are granted and refused ; duration and effectiveness of these programs” (stuk 9), merken verzoekende partijen voorts nog op dat verzoeker per definitie geen bescherming kan krijgen aangezien hij niet in één van de categorieën past die bescherming kan genieten.

De Raad stelt evenwel, samen met de commissaris-generaal, vast dat uit de ter beschikking gestelde landeninformatie een genuanceerder beeld blijkt. Zo leest de Raad in de COI Focus *“Colombia: Beschermingsmogelijkheden door de overheid”* van 16 februari 2021 (rechtsplegingsdossier, stuk 4) dat Colombia beschikt over een robuust wettelijk kader met toegankelijke en transparante procedures om bescherming aan te vragen. Colombiaanse onderdanen hebben via de Fiscalía toegang tot een juridisch systeem voor opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen, hetgeen ook blijkt uit het aantal jaarlijks ingediende klachten bij de Fiscalía. Er rijzen evenwel vragen omtrent de effectiviteit van de Colombiaanse overheidsbescherming. De Raad benadrukt in deze dat de bescherming die de nationale overheid biedt, doeltreffend moet zijn. Ze hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden; het volstaat dat redelijke maatregelen zijn genomen. De overheid heeft de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. De Raad betwist niet dat het Colombiaanse rechtssysteem pijnpunten kent waardoor de Fiscalía er bijvoorbeeld veelal niet in slaagt om alle ingediende klachten om te zetten in een rechtszaak en daders te veroordelen. Uit de voorliggende landeninformatie blijkt evenwel niet dat er in Colombia sprake is van een systematisch falen of structurele ontoereikendheid in overheidsbescherming, laat staan dat elke overheidsbescherming totaal afwezig zou zijn. Evenmin blijkt uit de algemene landeninformatie dat elke procedure om overheidsbescherming te verkrijgen bij voorbaat zinloos dan wel ondoeltreffend of zelfs gevaarlijk zou zijn geweest of dat er geen enkele overheidsbescherming toegankelijk zou zijn waar redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade worden getroffen. De Raad besluit dat het Colombiaanse rechtssysteem niet perfect is, maar ook niet theoretisch. Er kan dan ook worden aangenomen dat de Colombiaanse overheden in het algemeen bescherming kunnen en willen bieden. Het is bijgevolg aan de verzoekende partijen om aannemelijk te maken dat zij alle redelijke en nuttige mogelijkheden tot bescherming hebben uitgeput of, indien dat niet het geval is, er in hun individuele omstandigheden gegronde redenen voorhanden zijn waardoor van hen niet kan worden verwacht dat zij zich tot de Colombiaanse overheden wenden om bescherming te vragen.

Verzoeker verklaart tijdens zijn persoonlijk onderhoud dat de Colombiaanse autoriteiten wel vaker een oogje toeknippen in verband alles wat te maken heeft met paramilitairen omdat zij allen *“tot hetzelfde”* behoren en er veel corruptie is (administratief dossier, CGVS M, vraag 201). In dit verband dient echter te worden herhaald dat uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat de Colombiaanse overheden in het algemeen bescherming kunnen en willen bieden en dient te worden opgemerkt dat verzoekers verklaringen dat de Colombiaanse autoriteiten de hand houden boven paramilitairen geen afbreuk vermag te doen aan deze vaststelling.

Alles samen genomen, tonen verzoekende partijen – nog daargelaten geen geloof kan worden gehecht aan hun beweerde vluchtrelaas – niet concreet aan dat in hun geval de Colombiaanse overheden geen bescherming willen of kunnen bieden, noch dat zij geen beroep zouden kunnen doen op doeltreffende overheidsbescherming of er geen toegang toe zouden hebben.

Het in de bestreden beslissingen opgeworpen motief omtrent het feit dat verzoekers weinig daadkrachtig optreden en nalatigheid om alsnog ergens gehoor te krijgen voor zijn klacht erop wijst dat zijn stelling dat men omwille van corruptie onder één hoedje samenspannen een blote bewering is, is bijkomstig en niet determinerend. Kritiek op dit overtollig motief kan dan ook niet leiden tot hervorming van de bestreden beslissingen.

3.3.4.2.3. Verzoekende partijen geven tijdens hun persoonlijke onderhoud aan dat verzoeker in januari 2021 opnieuw werd benaderd door twee mannen op een motor, die verzoeker van zijn motor sleurden en ten gevolge waarvan hij in een rolstoel zou zijn beland (administratief dossier, CGVS M, vragen 71, 168-194; CGVS V, vragen 100-119).

Hoewel *in casu* niet wordt betwist dat verzoeker verlamd is aan zijn benen, tonen verzoekende partijen niet aan dat dit het gevolg zou zijn van voormelde feiten. In dit verband kan erop worden gewezen dat verzoekende partijen geen enkel begin van bewijs voorleggen teneinde hun verklaringen te staven en dat hun verklaringen omtrent dit incident inconsistent en ongeloofwaardig zijn.

Zo dient immers te worden vastgesteld dat verzoeker geen eenduidige verklaringen aflegt over zijn kennis van de paramilitairen die hem bij dit incident zouden hebben aangevallen. Daar waar hij aanvankelijk aangeeft tijdens zijn persoonlijk onderhoud dat hij niet gestopt is toen hij zag hoe de twee mannen op de motor hem hiertoe aanmaanden omdat hij deze mannen niet kende (administratief dossier, CGVS M, vraag 71), verklaart hij later dat hij niet gestopt is net omdat hij hen herkende als de twee mannen die hem eerder in juni 2019 intimideerden (administratief dossier, CGVS M, vragen 171-172). Door in het verzoekschrift aan te voeren dat niet kan worden uitgesloten dat er een vertalingsfout plaatsvond, slagen verzoekende partijen er niet in te overtuigen. Dat zich bij het CGVS en in het kader van de voormelde passages vertaalproblemen zouden hebben voorgedaan, kan immers niet worden aangenomen. Er werd bij de aanvang van het voormelde persoonlijk onderhoud immers gevraagd of verzoeker de tolk begreep en er werd verduidelijkt dat hij eventuele problemen – betreffende de tolk of andere – diende te melden. Verzoeker deed zulks in het kader van zijn voormelde gezegden niet. Bovendien gaf hij aan het einde van het persoonlijk onderhoud duidelijk aan dat hij alle vragen goed had begrepen en dat hij de tolk goed had begrepen. Ook de advocaat van verzoekende partijen formuleerde geen opmerkingen inzake de vertaling of communicatie (administratief dossier, CGVS M, p. 13; CGVS V, p. 8). Bovendien vroegen en ontvingen verzoekende partijen een kopie van de notities van dit persoonlijk onderhoud en maakten zij hierover geen opmerkingen over aan het CGVS. Aldus worden zij overeenkomstig artikel 57/5^{quater}, § 3, vijfde lid van de Vreemdelingenwet geacht in te stemmen met de inhoud van de voormelde passages uit de notities van het eerste persoonlijk onderhoud. Daarenboven dient te worden vastgesteld dat verzoekers verklaringen, zoals opgenomen in de voormelde passages, duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar zijn, zodat de vermeende vertaalproblemen hoe dan ook niet kunnen worden aangenomen.

De commissaris-generaal overweegt te dezen voorts nog terecht:

“In verband met dit incident is het bovendien erg opmerkelijk dat hier klaarblijkelijk op geen enkele manier politie bij aan te pas is gekomen. U werd kort na het incident naar het ziekenhuis gebracht waar er weliswaar medische vaststellingen werden gedaan maar geen enkele politionele vaststelling. Uzelf zou later ook op geen enkele manier getracht hebben aangifte te doen van het incident dat u was overkomen. Nochtans was u met opzet ten val gebracht waarbij u zwaar gewond bent geraakt, waardoor u tot op heden gedeeltelijk verlamd bent geraakt. U had althans volgens uw laatste versie van de feiten gezien door wie u ten val was gebracht, meer bepaald de twee paramilitairen kompanen van 'el Caponera', die u in juni 2019 reeds hadden geïntimideerd. Het is dan ook totaal onbegrijpelijk dat u geen enkele poging heeft ondernomen om één en ander aan te geven bij de politie. U verwees naar uw negatieve ervaring in juni 2019 – toen ze uw klacht niet wilden noteren (zie supra) – om uw nalatigheid stappen te zetten na de gebeurtenis van januari 2021 te rechtvaardigen (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 205-209). Deze uitleg kan niet overtuigen. Immers, er was nu sprake van een ernstige escalatie van uw probleem. Er was nu niet enkel slechts sprake van intimidatie of bedreigingen, maar men was nu effectief overgegaan tot geweld waarbij u bijna om het leven was gekomen. Dat u in die omstandigheden dan niet heeft getracht om alsnog aangifte te doen van hetgeen u was overkomen, en dit ondanks uw eerdere negatieve ervaring, is onbegrijpelijk. Dat u desnoods niet heeft getracht om bij een andere politie-instantie of bij een hogere politie-instantie verhaal te bekomen, is evenzeer onbegrijpelijk.”

In zoverre verzoekende partijen in dit kader opnieuw verwijzen naar het feit dat zij geen beroep zouden kunnen doen op eventuele bescherming vanwege de Colombiaanse autoriteiten omwille van de aanwezige corruptie en het wantrouwen van verzoekende partijen in de politiediensten, dient erop gewezen dat uit het gestelde in punt 3.3.4.2.2. blijkt dat de landeninformatie een genuanceerder beeld schetst. Daaruit blijkt immers dat dat er verschillende beschermingsmechanismen bestaan en uitgewerkt zijn in een sterk wettelijk kader. Hoewel bescherming niet altijd effectief is, blijkt geenszins dat er geen enkele mogelijkheid tot nationale bescherming mogelijk zou zijn. Het is aan verzoekende partijen om aan te tonen dat zij zich, in geval van ernstig risico op vervolging, gewend hebben tot de nationale autoriteiten en geen bescherming konden bekomen. Ook hier blijven zij evenwel toe in gebreke.

3.3.4.2.4. Tot slot relativeert verzoekers gebrek aan initiatief om informatie te vergaren, zijn geschetste vrees. De bewering dat hij zich veilig voelt sinds hij het land heeft verlaten en het betoog dat hij geen klacht heeft kunnen laten registreren bij de politiediensten zodat het voor hem onduidelijk is hoe hij zich zou moeten informeren over zijn problemen, kan de Raad niet overtuigen aangezien van een verzoeker

om internationale bescherming kan worden verwacht dat hij er alles aan zou doen om informatie over zijn recente situatie te bekomen en actuele informatie van primordiaal belang is om de door verzoeker geschetste vrees in te schatten. Daarbij kan worden opgemerkt dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat verzoeker ook via anderen dan de Colombiaanse politiediensten informatie zou kunnen bekomen over de verdere evolutie van zijn voorgehouden problemen, zoals familie of kennissen.

3.3.4.3. De documenten die door verzoekende partijen werden bijgebracht vermogen niet de ongeloofwaardig geachte verklaringen omtrent de feiten die aan de grondslag liggen van hun verzoeken om internationale bescherming te herstellen.

Zo kan vooreerst worden vastgesteld dat de paspoorten van verzoekende partijen en hun zoon S. R. B. en de identiteitskaart van verzoekster (administratief dossier, map 'Documenten'; verzoekschrift, stuk 4) enkel hun persoonsgegevens aantonen, dewelke *in casu* niet worden betwist.

De *outprint* van Google Maps toont enkel de afstand tussen Charras en San José Del Guaviare en schat die met de auto op 105 km (verzoekschrift, stuk 5). Hieruit kan evenwel niet worden afgeleid dat verzoekende partijen daadwerkelijk op deze verschillende locaties hebben gewoond, laat staan wat de reden zou zijn geweest voor een eventuele verhuizing. Bijgevolg kan dit document geen bewijs vormen van de door hen beweerde vrees voor vervolging.

De verschillende persartikels en rapporten (verzoekschrift, stukken 6-9) vermogen evenmin afbreuk te doen aan voormelde vaststellingen. Deze informatie is van louter algemene aard en heeft geen betrekking op hun persoon. Bijgevolg volstaat deze informatie niet om aan te tonen dat verzoekende partijen bij een terugkeer naar hun land van herkomst daadwerkelijk dreigen te worden geviséerd of vervolgd. Verzoekende partijen dienen de aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aan te tonen en blijven hiertoe, gelet op het voorgaande, in gebreke.

3.3.4.4. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat het vluchtrelaas van verzoekende partijen niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

3.3.4.5. Voorgaande vaststellingen volstaan tevens voor de Raad om vast te stellen dat voor verzoekende partijen geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen.

3.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

3.3.5.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoekende partijen geen concrete elementen aanbrengen waaruit een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat zij dergelijk risico lopen in Colombia.

3.3.5.2. In zoverre verzoekende partijen zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroepen op dezelfde persoonlijke motieven als deze aangehaald ter staving van hun vrees voor vervolging, kan de Raad volstaan met te verwijzen naar de hoger gedane vaststellingen waarbij wordt geconcludeerd dat verzoekende partijen niet aannemelijk maken dat zij daadwerkelijk nood hebben aan internationale bescherming omwille van hun vermeende problemen met paramilitairen uit de omgeving van 'el Caponera'.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekende partijen geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantonen waaruit blijkt dat zij een reëel risico lopen op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat zij specifiek worden geviséerd.

3.3.5.3. De Raad wijst erop dat overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet de status van subsidiaire bescherming wordt toegekend aan een verzoeker, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *"ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict"*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43).

Uit het geheel van de beschikbare landeninformatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk is verbeterd, mede onder impuls van de veiligheidspolitiek die werd gevoerd door president Uribe en vervolgens werd voortgezet door president Santos. De rebellengroeperingen (FARC-EP en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC-EP geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand tussen de regering van president Santos en de Fuerzas armadas revolucionarias de Colombia – Ejército popular (FARC-EP) beëindigde de 50-jarige burgeroorlog en had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord. Op 7 februari 2017 gingen de vredesonderhandelingen tussen de Colombiaanse overheid en de tweede grootste rebellengroepering, het ELN, van start. Het intern gewapend conflict met het ELN bleef onder de huidige president Duque evenwel voortduren.

De confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebellengroeperingen vinden nog steeds plaats in diverse regio's van Colombia. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC-EP toebehoorden, worden ingepalmd door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw zijn uitgebreid. Sinds 2020 is er een toename in de versnippering van gewapende groeperingen en georganiseerde misdaadgroepen. Hierdoor komt het vaker tot conflicten tussen deze verschillende groepen die meer territoriale controle over strategische gebieden willen.

Zowel uit de UNHCR *“Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia”* van september 2015, als de COI *“Colombia: veiligheidssituatie”* van 22 september 2022 komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn en slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

De commissaris-generaal zet in zijn nota met opmerkingen op basis van de meest recente landeninformatie het volgende uiteen over de veiligheidssituatie in Colombia:

“Zo is er sprake van een gewapend conflict tussen de rebellengroeperingen, de opvolgers van de paramilitaire groeperingen en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het platteland in Norte de Santander, Arauca, Antioquia, Cauca, Nariño, Chocó, Putumayo en Valle del Cauca. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee. De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, bloedbaden (massacres) en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt bovendien voor een groot aantal intern ontheemden.

Er is een toename van zowel territoriale als sociale controle van de niet-statelijke gewapende groeperingen over bepaalde gebieden hetgeen het directe gevolg is van een afwezigheid van de staat in deze delen van het land. Echter, uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenzeer dat de toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld, in de vorm van bloedbaden (‘massacres’), moorden en aanvallen op sociale leiders en mensenrechtenactivisten, voornamelijk doelgericht is hetgeen geen uitstaans heeft met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Hoewel een aantal stedelijke gebieden of gemeentelijke hoofdsteden van bovenstaande departementen beïnvloed worden door bovengenoemd geweld, blijkt uit de beschikbare informatie niet dat er in de (groot)steden en overige regio's van Colombia sprake is van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het geweld aldaar wordt voornamelijk gepleegd in het kader van illegale praktijken en criminele (economische) activiteiten, waaronder interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, ontvoeringen, drugshandel en afpersingen. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit

crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geïmponeerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard."

Zoals reeds vermeld, wordt niet betwist dat er in Colombia een gewapend conflict is. Dit gewapend conflict spreidt zich echter niet uit over het hele land maar concentreert zich op het platteland van een aantal geografische gebieden. Er moet aldus een onderscheid worden gemaakt tussen het platteland en grootsteden.

Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus te worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Gelet op hun verklaringen over hun herkomst in Colombia, moet de veiligheidssituatie in de provincie Meta, waar verzoekende partijen – zij het op verschillende plaatsen – zouden hebben verbleven tot aan hun vertrek uit Colombia (administratief dossier, 'verklaring DVZ', vraag 10), worden beoordeeld.

Het departement Meta blijkt volgens de beschikbare landeninformatie niet te behoren tot die geografische gebieden waar er sprake zou zijn van een gewapend conflict. Het aanwezige geweld wordt daar opnieuw grotendeels gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit. Dit crimineel geweld is geïndividualiseerd en doelgericht van aard, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel en afpersing. Verder zijn er in het departement doelgerichte aanvallen op ex-FARC-strijders, die resulteren in een hoog aantal moorden die op individuele basis worden gepleegd. Dit geweld kadert dan ook niet binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoekende partijen brengen geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarop bovenstaande analyse is gestoeld niet langer actueel of correct zou zijn, dan wel dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken.

Bij gebrek aan een gewapend conflict en willekeurig geweld in het departement Meta is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

3.3.6. In de mate dat verzoekende partijen aanvoeren dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houden de bestreden beslissingen op zich geen verwijderingsmaatregel in.

3.3.7. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kunnen verzoekende partijen niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partijen tonen evenmin aan dat zij in aanmerking komen voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien april tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

A. DE SMET